

kunde finde Sted, baade naar Talen er om den nationale Scenes Fremtid, naar Talen er om at opdrage de Kræfter, der skulle bevare vor nationale Scenes gode Traditioner, og naar Talen er om den nationale Scenes Økonomi, maa jeg atter nævne, at Regeringen i Øjeblikket ikke ser sig i Stand til at tage denne store Plan op, fordi Statskassen i Øjeblikket vanskeligt vil kunne tænkes at kunne stille de fornødne Midler til Raadighed.

Der er endnu i Lovforslaget en anden enkelt ny Ting, som jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa. Det ny findes i § 7, hvor det hedder: „Ved Udgangen af hvert Teateraar forelægges der Ministeren Beretning om og Regnskab over Teatrets Virksomhed i det forløbne Aar, derunder Regnskab for de til Teatret knyttede Fonds (Reservefond, Alderdomsforsørgelsesfond). Beretning og Regnskaber forelægges endvidere Rigsdagen“. Det er jo egentlig ikke noget nyt, at Beretningen og Regnskabet forelægges Ministeren, det nye er, at der udtrykkelig i Lovforslaget staar, at det skal forelægges Rigsdagen. Hidtil har Forholdet været dette, at naar man fra Rigsdagens Side har nedsat Udvalg Teatret vedrørende, fik man selvfølgelig alle de Oplysninger, man ønskede. Jeg tror ikke, det i Virkeligheden betegner nogen stor Forandring i den hidtidige Praksis, men dette, at det staar i Loven, vil dog betyde, at der hvert Aar bliver Lejlighed for Rigsdagen til at gøre sig bekendt baade med Teatrets kunstneriske og økonomiske Forhold.

Jeg tror, det fra alle Sider er hilst med stor Glæde, at Lovforslagets § 1, første Punktum, der lyder saaledes: „Det kongelige Teater er en Statsanstalt, som staar under Overtilsyn af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet“, fastslaar, at den nationale Scene — jeg tænker, at jeg har Lov til at sige den nationale Scene med sine tre Kunstarter — skal bevares som Statsanstalt i de kommende Tider. Jeg skal med disse faa Bemærkninger tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie og hurtige Behandling.

Hage: Som bemærket af den højtærede Minister udløber den nugældende Lov om kort Tid, og det bliver altsaa nødvendigt at lovgive paa dette Omraade. Selve Lovforslaget er jo lidet indviklet, og der har da ogsaa i det andet Ting saavel under Forhandlingerne i Salen som under Udvalgets Forhandlinger og endelig ogsaa

ved Afstemningen hersket den skønneste Enighed om, at dette Lovforslag bør fremmes. Naar det ikke desto mindre har været Genstand for en meget indgaaende Diskussion i det andet Ting, ligger det i, at Diskussionen har drejet sig, ikke om det, der stod i Lovforslaget, men om det, der ikke stod i det. Den højtærede Minister var inde paa det i al Korthed. Ærede Medlemmer ville vide, at det, der sætter Sindene stærkest i Bevægelse og vækker den største Uenighed hos det teaterinteresserede Publikum, er Spørgsmaalet om Talescenen. Maa jeg her forudskikke, at de sagkyndige synes ikke at holde af Ordet „Talescenen“, idet de mene, at det ikke ganske betegner det, man ønsker. Man ønsker ikke udelukkende en Tale-scene, man ønsker, at de forskellige Kunstarter skulle kunne samvirke paa begge Scener. Men med denne lille Reservation vil jeg — idet jeg fuldt ud underskriver disse Betragtninger — tillade mig, da det nu en Gang til en vis Grad er blevet Sprogbrug, at bruge Ordet „Talescene“.

Der har været en overordentlig stor Mængde Planer oppe om denne Tale-scene. Der er snart ikke det gamle Teater i København, som ikke har været draget ind under Planerne for Oprettelsen af en Tale-scene. Men jeg har ikke rigtig kunnet tænke mig, at de Fordringer, man i Nutiden maatte stille til en ny Statsscene — jeg vil kalde det en stor Stads fornemste Skuespilscene —, skulde kunne tilfredsstilles ved de gamle Teatre. Alene hvad Udenomslejligheden angaar, bør man, naar man skal have en ny Tale-scene, fordre store, brede Gange, store, brede Trapper og rummelig Adgang til Garderoberne, saa at man ikke risikerer i Tilfælde af Ildløs og Panik, at de, der ville hente deres Tøj, stoppe op for Strømmen, som vil ud, saaledes at man risikerer en større Ulykke. Intet af disse Krav kan efter min Opfattelse tilfredsstilles ved de gamle Teatre. Men allermindst kan det dog tilfredsstilles ved en af de Planer, som have været oppe, Planen om en Omdannelse af det gamle Hofteater. Jeg tror, at denne Plan i alle Henseender vilde være meget uheldig, og jeg vilde ønske, at den var død med det samme. Aldeles bortset fra de Fordringer og Bekvemmeligheder, som maa stilles til et nyt Teater, kan jeg ikke tænke mig, at Landets fornemste Tale-scene skulde have Lokale ovenpaa en Hestestald.

Den højtærede Minister fremhævede, at de to Scener bør være i direkte For-